

Marta Cessak - Opowieść bardzo prywatna

Dziennik Teatralny Katowice, 29 listopada 2022

Link: <http://www.dziennikteatralny.pl/artykuly/opowiesc-bardzo-prywatna.html>

Spektakl, który miał w swoich pierwotnych założeniach miał zagrać głośną sztukę „Anioły w Ameryce” wyreżyserowaną przez Tony'ego Kushnera, która opowiada historię gejów w obliczu pandemii AIDS. Kushner otrzymał za Anioły w Ameryce wiele wyróżnień: Nagrodę Pulitzera oraz dwie Tony Awards, dwie Drama Desk Awards, the Evening Standard Award, the New York Critics Circle Award, the Los Angeles Drama Critics Circle Award and the LAMBDA Liberty Award for Drama. W 1998 roku londyński National Theatre uznał Anioły w Ameryce za jedną z dziesięciu najlepszych sztuk teatralnych XX wieku.

Krakowski teatr ostatecznie nie dostał zgody na zagranie sztuki, co spowodowało narodziny zupełnie nowej idei. Michał Telega zdecydował się używając historii z amerykańskiej sztuki opowiedzieć swoją historię o polskich realiach. Powieli postacie i główny wątek, lecz tak naprawdę sztuka została napisana od nowa. Reżyser stworzył zrobił bardzo prywatną opowieść, momentami autobiograficzną i emocjonalną historię krążącą tematem wokół homoseksualizmu, przedstawiona w sposób żartobliwy, lecz w swoim komizmie wywołujący różne odczucia.

Od samego wejścia widz jest zapraszany do współtworzenia sztuki, wchodząc do sali spotykamy aktorów już na scenie, w ostentacyjny sposób rozmawiających między sobą próbujący nawiązać w sposób grubiański kontakt z publicznością. Dodatkowo na drugim planie stoi nagi aktor w butach do baletu, który w takiej pozycji pozostaje przez cały spektakl, tworząc żywy element scenografii pozostającym tłem do scen dziejących się na pierwszym planie. Pomimo braku tekstu i ruchu na scenie ogrywa ważny element w sztuce, gdyż, obserwując aktora zmagającego się z bólem, sprawia, że jako widz współodczuwamy jego dyskomfortu.

Sztuka rozpoczyna się streszczeniem historii, którą obejrzymy, wtedy dowiadujemy się prawdziwych imion aktorów, które sugerują, że granica pomiędzy tym, co nas cenią, a w życiu jest bardzo cienka. W spektaklu zagrali: Wojciech Kałuża, Michał Kłodnicki, Monika Kufel, Ana Nowicka, Marek Szajnar, Łukasz Szleszyński oraz Dawid Tas.

Reżyser do współpracy zaprosił kilku młodych artystów, którzy dopiero zaczynają swoją karierę, aby w pierwszej scenie wcielili się rolę początkujących aktorów, którzy są poniżani

przez bardziej doświadczonego reżysera, co sprawia, że spektakl wydaje się pomieszaniem gry na scenie i prawdziwego życia.

Od samego wejścia widz jest zapraszany do współtworzenia sztuki, wchodząc do sali spotykamy aktorów już na scenie, w ostentacyjny sposób rozmawiających między sobą próbujący nawiązać w sposób grubiański kontakt z publicznością. Dodatkowo na drugim planie stoi nagi aktor w butach do baletu, który w takiej pozycji pozostaje przez cały spektakl, tworząc żywy element scenografii pozostającym tłem do scen dziejących się na pierwszym planie. Pomimo braku tekstu i ruchu na scenie ogrywa ważny element w sztuce, gdyż, obserwując aktora zmagającego się z bólem, sprawia, że jako widz współodczuwamy jego dyskomfort.

Natomiast podczas dalszych scen zostajemy zarzuceni mnogością środków. Dostajemy między innymi: przemoc, ból, krzyk, nagość, taniec. Problemy, z jakimi muszą zmagać się bohaterowie – a tak naprawdę ludzie homoseksualni żyjący w Polsce zostaje nam brutalnie przedstawione w wielowątkowej opowieści. Przeciwwstawiane humoru i tragedii w najbardziej niewrażliwy i brutalny sposób wprawia widza w oszołomienie.

Jest to bardzo odważna i mocna sztuka, w niekonwencjonalny sposób podejmująca problem osób homoseksualnych w Polsce, lecz nie tylko mamy tu również problem rasizmu, nietolerancji, problemach w rodzinnych i chorobach.

Spektakl niewątpliwie porusza temat potrzebny i szeroko omawianym w Polsce w nowy sposób.